

De mystery guest

Van Nita Prose verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Het kamermeisje

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Nita Prose

De mystery guest

Vertaald uit het Engels
door Els van Son

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6612 3

© 2023 by Nita Prose Inc.

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Els van Son

Oorspronkelijke titel *The Mystery Guest*

Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books, an imprint of Random
House, a division of Penguin Random House LLC, New York

Omslagontwerp bij Barbara op basis van het ontwerp van

Ellie Game © HarperCollinsPublishers Ltd 2024

Omslagillustratie © Gail Armstrong/Illustration X

Foto auteur © Dahlia Katz Photography

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Paul, mijn vader

PROLOOG

Mijn oma vertelde me ooit een verhaal over een dienstmeid, een rat en een lepel. Het ging zo:

Er was eens een dienstmeid die voor een rijke baron en barones werkte. Ze maakte hun kasteel schoon, kookte voor hen en diende hen op alle mogelijke manieren.

Toen de meid op een dag een voedzame stoofschotel serveerde, merkte de barones laatdunkend op dat ze een lepel miste. De dienstmeid wist zeker dat ze een zilveren lepel naast het bord van de barones had gelegd, maar toen ze keek, zag ze met eigen ogen dat die inderdaad ontbrak.

Hoewel de dienstmeid zich uitgebreid verontschuldigde, liet de barones zich niet vermurwen.

De baron accepteerde haar excuses evenmin. Hij ontstak zelfs in woede en beschuldigde de meid van diefstal, waarna hij de stoofschotel die de dienstmeid met veel zorg had bereid over haar heen smeed – er bleef een beschamende vlek achter op haar witte schort, die er nooit meer uit ging – en haar op staande voet ontsloeg.

Vele jaren later, toen de baron en de barones overleden waren en de meid al lang ergens anders werkte, werd het kasteel gerenoveerd. Toevallig kenden de werklui de van diefstal beschuldigde meid. Zo kwam

haar ter ore dat de werkmannen bij het lichten van de plankenvloer in de eetkamer een nest met een gemummificeerde rat erin hadden ontdekt. Naast het ondier lag een zilveren lepel...

Mijn geliefde grootmoeder, oftewel oma, werkte haar hele leven als dienstmeid. Ik ben haar in haar voetstappen gevolgd. Dat is een uitdrukking. Ik kan haar niet letterlijk in haar voetstappen volgen, want die zijn er niet. Niet meer. Voetstappen laat ze niet meer achter sinds ze iets langer dan vier jaar geleden is gestorven, toen ik vijftientig jaar oud was (ergo, dat is een kwarteeuw) en zelfs al eerder: de dagen waarop ze liep kwamen tot een abrupt einde toen ze, tot mijn grote verslagenheid, plotseling ziek werd.

Het punt is: ze is dood. Niet meer op deze aarde, maar niet vergeten. Zeker niet vergeten. Dat zal nooit gebeuren. Dus nu volgen mijn voeten hun (spreekwoordelijke) eigen pad en ben ik mijn oma eeuwige dank verschuldigd omdat zij me heeft gemaakt wie ik ben.

Oma heeft me alles geleerd wat ik weet, hoe je zilver poetst bijvoorbeeld, hoe je boeken en mensen leest, hoe je een goede pot thee zet. Het is vanwege oma dat ik vooruit ben gekomen in mijn loopbaan als kamermeisje in het Regency Grand Hotel, een vijfsterrenboetiekhôtel dat prat gaat op zijn beschaafde elegantie en decorum, maar bovendien is voorzien van alle

moderne gemakken. Geloof me als ik zeg dat ik helemaal on-
deraan ben begonnen en me heb opgewerkt tot mijn schitte-
rende huidige positie. Zoals elk kamermeisje dat ooit door de
glimmende draaideur van het Regency Grand binnen is geko-
men, begon ik als kamermeisje-in-opleiding. Nu zie je, als je
een stap dichterbij doet om mijn naamplaatje te kunnen lezen
– dat ik keurig boven mijn hart op mijn uniform heb gespeld
– in grote blokletters staan:

MOLLY

Dat is mijn naam, en in verfijnd schuinschrift eronder:

Hoofd Hotelhuishouding

Laat me je vertellen dat het niet niks is om hogerop te komen
in een vijfsterrenboetiekhôtel. Maar ik kan met grote trots
zeggen dat ik deze leidinggevende positie nu al drieënhalffjaar
bekleed, wat bewijst dat ik geen eendagsvlieg ben, maar zoals
Mr Snow, de hotelmanager, pas bij een personeelsbijeenkomst
over me zei: ‘Molly is een werknemer die onze erkentelijkheid
verdient.’

Ik heb altijd moeite gehad de werkelijke betekenis achter de
woorden van anderen te ontrafelen, maar ik ben een stuk beter
geworden in het lezen van mensen, zelfs vreemden, waardoor
ik weet wat u nu denkt. U denkt dat mijn werk maar een een-
voudig baantje is dat eerder schaamte dan trots opwekt. Het
is natuurlijk niet aan mij om u te vertellen wat u moet den-
ken, maar NMBM (naar mijn bescheiden mening) hebt u het
volledig mis.

Mijn excuses. Dat kwam er een beetje lomp uit. Toen oma

nog leefde, adviseerde ze me altijd over de toon waarop je iets zegt en waarschuwde ze me als ik waarschijnlijk iemand op zijn teentjes had getrapt. Maar wat nou zo bijzonder is: ze is dood, maar ik hoor haar stem nog steeds in mijn hoofd. Is dat niet opmerkelijk? Dat iemand na de dood nog net zo aanwezig kan zijn als in het echte leven? Dat is iets waar ik vaak over nadenk tegenwoordig.

*Behandel anderen zoals je zelf behandeld wilt worden.
We zijn allemaal hetzelfde, op verschillende manieren.
Uiteindelijk komt alles goed. En als het niet goed is,
is het einde nog niet daar.*

Ik dank de hemel dat ik oma's stem nog steeds hoor, want vandaag was geen goede dag. Het is, om eerlijk te zijn, de slechtste dag die ik in ongeveer vier jaar heb meegemaakt en oma's wijze woorden geven me de kracht om de huidige 'situatie' het hoofd te bieden. Als ik 'situatie' zeg, bedoel ik het woord niet in de betekenis van 'omstandigheden' of 'stand van zaken' zoals in het woordenboek staat, maar zoals hotelmanager Mr Snow de term gebruikt – om 'een probleem van epische proporties met beperkte oplossingen' aan te duiden.

Ik ga niet in bedekte termen formuleren wat waarlijk een epische catastrofe is: vanmorgen is er een beroemde man dood neergevallen op de vloer van onze theesalon. Mijn goede vriendin Angela, hoofd bediening bij de Social, de pub en het restaurant van ons hotel, vatte de 'situatie' als volgt samen: 'Molly, er is hier een enorme hoop stront aan de knikker.' Omdat ik Angela zo graag mag, vergeef ik haar haar vvv – Vreselijk Vulgaire Verwoording. En ik vergeef haar ook dat ze een ongezonde obsessie heeft met true crime, wat waarschijnlijk verklaart

waarom ze bijna enthousiast was dat er een Very Important Person in ons hotel dood is neergevallen.

Vandaag had een heel bijzondere dag moeten zijn in het Regency Grand. Dit was de dag dat de wereldberoemde, prijswinnende bestsellerschrijver J.D. Grimthorpe, meester van de mysterieroman met meer dan twintig titels op zijn naam, een uiterst belangrijke mededeling ging doen tijdens een speciale persconferentie in onze recent opgeknapte Grand Tearoom.

Vroeg in de ochtend liep alles op rolletjes. Mr Snow had mij opgedragen de theeservice te verzorgen en hoewel dat voornamelijk zo is omdat hij nog personeel moet vinden voor de events in de theesalon, wist ik hoe trots oma zou zijn bij het zien van de nieuwe professionele verantwoordelijkheid die mij werd toevertrouwd, hoewel oma me natuurlijk niet écht kan zien omdat ze dood is.

Ik was vroeg voor mijn dienst vandaag en begon meteen de chique nieuwe theesalon onberispelijk in orde te maken en zette alles klaar voor een theeservice voor vijftig personen (of één meer of minder). Gasten die allemaal een vip-toegangsbewijs hadden ontvangen. Onder de vips waren vele LAMBS – leden van de Ladies Auxiliary Mystery Book Society, een damesvereniging voor liefhebsters van moordmysterieromans, die al ruim vóór de persconferentie op de vierde etage van het hotel logeerden. Het gonsde al dagenlang van gefluisterde speculaties over de reden waarom J.D. Grimthorpe – een teruggetrokken schrijver, die zeer gesteld is op zijn privacy – plotseling een persconferentie had georganiseerd om een belangrijke mededeling wereldkundig te maken. Was het alleen om aandacht te vragen voor een nieuw boek? Of ging hij verkondigen dat hij zijn laatste roman had geschreven?

En nu is dat dus bewaarheid geworden: hij heeft definitief

zijn laatste roman geschreven, hoewel ik denk dat dat feit net zo'n verrassing voor hemzélf was, als voor alle gasten die hem zevenenveertig minuten geleden op de visgraatparketvloer van de theesalon zagen neervallen.

Vlak voordat hij het podium opkwam hing er een opgewonden sfeer van gespannen verwachtingen in de theesalon, die gevuld was met vipfans van mysterieromans, literaire experts en verslaggevers. Het was een kakofonie van opgewonden gebabbel en getinkel van zilveren bestek terwijl de gasten hun theekopjes nog eens volschonken en het laatste stukje van hun delicate, flinterdunne sandwiches in hun monden staken. Zodra J.D. Grimthorpe – een magere maar imposante figuur – binnenkwam, werd het muisstil. Met een spiekbriefje in zijn hand liep hij naar het spreekgestoelte en nam daarachter plaats. Alle ogen waren op hem gericht terwijl hij een paar keer zijn keel schraapte.

'Thee,' zei hij in de microfoon en hij gebaarde naar een kopje. Godzijdank was ik geïnformeerd over zijn theepreferenties en had ik de keuken gevraagd een theewagentje klaar te maken dat exact aan zijn wensen voldeed – met honing, geen suiker. Lily, mijn kamermeisje-in-opleiding, dat ik tijdens zijn verblijf de verantwoording had gegeven over alle theewagentjes voor Mr Grimthorpe, kwam haastig in actie. Met bevende handen schonk ze een kop thee voor de beroemde schrijver in en haastte zich daarmee naar het podium.

'Nee, niet zo,' zei hij en hij nam het kopje van haar aan, stapte ermee het podium af en liep hoogstpersoonlijk naar het theewagentje waar hij het zilveren deksel van de honingpot af haalde, twee enorme klodders van de goudgele zoetigheid in zijn kopje schepte en die met de lepel uit de honingpot door de thee roerde, die met een dof geluid tegen de randen van het

kopje tikte. Lily, die terug naar het theewagentje was gesnelde om hem te bedienen, stond er verloren bij omdat ze niet wist wat ze moest doen.

Iedereen keek, toen Mr Grimthorpe het kopje naar zijn mond bracht, langzaam een flinke slok nam, slikte en verzuchtte: ‘Een bitter man kan altijd zoetigheid gebruiken’, wat een gedempt lachje aan de gasten ontlokte.

Mr Grimthorpe was snel geïrriteerd, een van de dingen waar hij bekend om stond. Ironisch genoeg blijkt het zo te zijn dat hoe onbeschofter hij zich gedraagt, hoe meer boeken er worden verkocht. Wie herinnert zich dat beruchte filmpje niet dat een paar jaar geleden viraal ging op YouTube toen hij door een grote fan van hem (een recent gepensioneerde hartchirurg) werd benaderd die vroeg: ‘Ik ga een boek schrijven. U kunt me vast wel zeggen hoe dat moet...’

‘Jazeker,’ had Mr Grimthorpe gezegd. ‘Als u me eerst uw scalpel uitleent, zodat u me aanwijzingen kunt geven hoe ik een hartoperatie bij u uitvoer.’

Ik moest aan dat filmpje denken vanmorgen toen er een slangachtig lachje op Mr Grimthorpes gezicht verscheen en hij nonchalant terug naar het podium liep, nog een paar flinke slokken van zijn mierzoete thee nam en het kopje neerzette. Terwijl hij neerkeek op de bewonderende aanwezigen, pakte hij zijn spiekblaadje en begon, na een keer moeizaam inademen, eindelijk te spreken.

‘Ik weet zeker dat u zich allemaal afvraagt waarom u hier vandaag bent uitgenodigd,’ zei hij, licht heen en weer wiegend op zijn voeten. ‘Zoals u weet schrijf ik liever woorden, dan dat ik ze spreek. Mijn privacy is lange tijd mijn veilige haven geweest en mijn persoonlijke geschiedenis een mysterie. Maar helaas bevind ik me nu in de uiterst ongemakkelijke positie

waarin ik gedwongen ben enkele onthullingen te doen aan u, mijn fans en volgers, op deze kritieke splitsing in mijn lange en legendarische carrière. Dat laatste was een grapje.’

Hij zweeg een moment om het publiek de gelegenheid te geven te lachen, wat het gehoorzaam deed. Er ging een huivering door me heen terwijl zijn priemende ogen over de aanwezigen dwaalden, op zoek naar ik weet niet wie of wat.

‘Ik heb een geheim bewaard, ziet u, een geheim dat u ongetwijfeld zal verrassen.’

Hij stopte abrupt met praten en stak een van zijn lange, knokige vingers achter zijn boord in een vruchteloze poging die lossen te maken. ‘Wat ik probeer te zeggen is...’ bracht hij nog schor uit, maar daarna kreeg hij geen woord meer uit zijn keel. Zijn mond ging open en dicht en hij leek plotseling heel wankel op zijn benen te staan; hij zwaaide heen en weer. Ik kon alleen maar aan de goudvis denken die ik ooit uit zijn kom zag springen en kronkelend en naar zuurstof happend op de vloer van de dierenwinkel had zien liggen.

Mr Grimthorpe omklemde zijn theekopje met zijn hand en nam opnieuw een slokje. En toen, voordat iemand iets kon doen, viel hij plotseling voorover. Het spreekgestoelte werd opzij gestoten en hij donderde van het podium af, in het publiek, boven op de arme Lily, mijn ongelukkige kamermeisje-in-opleiding. Met een dramatische klap vielen ze samen op het visgraatparket, waarbij het porseleinen theekopje in talloze vlijmscherpe scherfjes brak en het schotelkje en het lepeltje op de vloer kletterden.

Even was het doodstil. Niemand kon echt geloven wat er net voor zijn of haar eigen ogen was gebeurd. En toen was er plotseling paniek terwijl iedereen – superfans, gasten, personeel en verslaggevers – als één man naar het podium toe renden.

Mr Snow, de hotelmanager, hurkte links van de gevallen Mr Grimthorpe neer en tikte hem op de schouder. ‘Mr Grimthorpe, Mr Grimthorpe!’ zei hij steeds. Miss Serena Sharpe, Mr Grimthorpes persoonlijke secretaresse, knielde rechts van de schrijver neer en voelde met twee vingers in zijn hals. Lily, mijn kamermeisje-in-opleiding, probeerde zich wanhopig onder de auteur uit te wurmen. Ik stak mijn hand uit om haar te helpen en ze greep hem vast, zodat ik haar naar me toe kon trekken. Ik hielp haar overeind en sloeg mijn arm om haar heen.

‘Ruimte! Geef hem de ruimte!’ riep Mr Grimthorpes persoonlijke secretaresse terwijl de vips en de fans zich om hen heen verdrongen.

‘Bel het alarmnummer! Onmiddellijk!’ beval Mr Snow op gezaghebbende toon. Meteen renden er allerlei mensen alle kanten op.

Ik stond dicht genoeg bij ‘de situatie’ om te horen wat Serena Sharpe zei toen ze haar vingers losmaakte van Mr Grimthorpes hals: ‘Ik vrees dat het te laat is. Hij is dood.’

Ik sta in Mr Snows kantoor met een kop verse thee in mijn hand. Mijn hart klopt als een bezetene en ik sta te trillen op mijn benen. De vloer onder mijn voeten beweegt alsof ik in een lunapark ben, wat heel zeker níét zo is.

De thee is niet voor mij. Die is voor Lily Finch, het kamermeisje-in-opleiding dat ik drie weken geleden heb aangenomen. Lily, klein, mager en zwijgzaam, met pikzwart schouderlang haar en schichtige ogen. Op dit moment zit ze bevend en met haar wangen nat van de tranen op Mr Snows bruine leren kantoorstool.

Ik zie mezelf in haar, zoals ik ooit helemaal in mijn eentje, net zo van slag als Lily nu, op die stoel zat af te wachten hoe er over mijn lot werd beslist.

Dat is ongeveer vier jaar geleden. Ik was bezig een penthousesuite op de vierde etage schoon te maken en in onberispelijke staat te brengen, toen ik de hotelgast op het bed opmerkte. Ik dacht dat hij in diepe slaap was. Maar toen drong het tot me door dat zelfs de diepste slapers nog ademhalen, hoewel misschien heel licht. Na een snelle controle van Mr Blacks pols, bleek dat hij dood was. Morsdood. En hoewel ik

vanaf dat moment mijn uiterste best deed om juist te handelen in de uitermate ongewone 'situatie', wezen alle vingers op eens naar mij als de degene die hem had vermoord. Velen in mijn midden – inclusief de politie en een alarmerend aantal collega's – namen aan dat ik de dader was.

Ik maak schóón, niet dood. Ik had Mr Black níét vermoord – niet in koelen bloede en ook niet in lauwwarme. Ik werd vals beschuldigd. Maar, met de hulp van een paar supergave appels (het tegenovergestelde van rotte appels, dat begrijpt u), werd ik van alle blaam gezuiverd.

Maar die ervaring heeft zijn tol geëist. Het onderstreepte maar weer eens hoe gevaarlijk het werk van een kamermeisje is. Het is niet het harde werken dat zo slecht is voor je rug, of de veeleisendheid van de gasten, en het zijn ook niet de chemische schoonmaakmiddelen die het grootste gevaar vormen. Nee, het is de aanname dat kamermeisjes delinquenten zijn, moordenaars, dieven. Het kamermeisje krijgt altijd de schuld. Ik dacht echt dat het verscheiden van Mr Black het begin van het einde voor me was, maar alles is uiteindelijk op zijn pootjes terechtgekomen – eind goed al goed, zoals oma altijd zei.

Nu, in Mr Snows kantoor, kijk ik Lily aan en ik voel haar angst als een bliksemschicht door mijn hart gaan. Wie kan het haar kwalijk nemen dat ze bang is? Ik niet. Wie vermoedt nou in hemelsnaam dat ze op een dag een kop thee aan een wereldberoemde schrijver serveert en die man vervolgens, voor de ogen van talloze adorerende fans en de klikkende camera's van persfotografen, plotseling dood neervalt? En welk arm, ongelukkig kamermeisje had ooit kunnen bedenken dat dat niet het enige was wat er zou gebeuren, maar dat ze ook nog (letterlijk!) als zijn doodsbed zou dienen?

Arme Lily. Arme, arme Lily.

Je bent niet alleen. Ik ben altijd bij je. Oma's woorden echoën door mijn hoofd, zoals ik haar altijd hoor in gedachten. Kon Lily ze maar horen.

‘Een lekkere kop thee is overal goed voor,’ zeg ik terwijl ik Lily het kopje dat ik in mijn handen heb aangeef.

Ze pakt het aan maar zegt niets. Dat is niet ongevoel voor Lily. Ze heeft moeite met woorden, maar de laatste tijd is ze veel beter geworden in het uitdrukken van zichzelf, in elk geval tegen mij. Sinds het sollicitatiegesprek dat Mr Snow en ik met haar hielden, is ze enorm vooruitgegaan. Dat gesprek verliep zo slecht dat Mr Snows ogen achter zijn uilenbril twee keer zo groot werden toen ik erna concludeerde: ‘Lily Finch is de beste kandidate voor de baan.’

‘Maar ze heeft nauwelijks een woord gezegd!’ wierp Mr Snow tegen. ‘Ze kon geen antwoord bedenken toen ik haar vroeg naar haar beste kwaliteiten. Molly, waarom zou je haar in vredesnaam uitkiezen?’

‘Mag ik u eraan herinneren, Mr Snow, dat zelfvertrouwen niet de belangrijkste kwaliteit is om in acht te nemen bij het aannemen van een kamermeisje. U kunt zich waarschijnlijk wel herinneren hoe een voormalige employee van dit hotel een overmatige dosis zelfvertrouwen had, maar een rotte appel bleek te zijn? Weet u nog?’

Mr Snow knikte bijna onmerkbaar, maar het goede nieuws is dat ik hem nu veel beter kan lezen dan toen ik hier, zeven-enhalf jaar geleden, als kamermeisje-in-opleiding begon. Zijn subtiele knikje suggereerde de bereidheid om de eindbeslissing over Lily aan mij over te laten.

‘Miss Finch is uitermate zwijgzaam, dat is een ding dat zeker is,’ zei ik, ‘maar sinds wanneer is welsprekendheid een belangrijke vaardigheid voor een kamermeisje?’ ‘Spreeken is

zilver, zwijgen is goud”, is dat niet wat u altijd zegt, Mr Snow? Lily heeft training nodig – die ik van plan ben te verstrekken – maar ik zie dat ze het karakter heeft van een werkbij. Ze heeft alles in zich om een gewaardeerde bij in de bijenkorf te worden.’

‘Goed, Molly,’ zei Mr Snow, hoewel zijn getuite lippen waarschijnlijk betekenden dat hij niet helemaal was overtuigd.

In de paar weken dat ik Lily nu opleid, heeft ze enorme vooruitgang geboekt als kamermeisje. Pasgeleden, toen we onze enorm vriendelijke vaste gasten Mr en Mrs Chen voor hun penthousesuite tegenkwamen, deed Lily zelfs haar mond open! Dat was de eerste keer dat ze woorden gebruikte in het bijzijn van gasten.

‘Goedemiddag, Mr en Mrs Chen,’ zei ze. Haar zachte stem was zo melodieus als een windgong. ‘Prettig u te zien. Molly en ik hebben uw kamers hopelijk in onberispelijke staat gebracht.’

Ik glimlachte van oor tot oor. Wat was het een vreugde om haar te horen na zoveel betekenisvolle stilte tussen ons. We hebben dag in, dag uit samen gewerkt. Naast elkaar. Ik heb haar elke taak voorgedaan – hoe de bedden op te maken met knisperende, strakke ziekenhuishoeken; hoe een kraan op te wrijven tot hij blinkt, hoe een kussen zo hoog mogelijk op te schudden – en zij heeft alles wat ik deed exact gekopieerd. Haar werk is foutloos en dat heb ik haar ook verteld.

‘Je hebt de slag te pakken, Lily,’ heb ik vaak gezegd.

Niet alleen heeft Lily een scherp oog voor detail – wat onontbeerlijk is voor een kamermeisje – ze is ook zeer discreet. Ze beweegt zich als een schim door de kamers en sopt, poetst, stofzuigt en dweilt met een vastberaden onzichtbaarheid. Ze mag dan zwijgzaam zijn – mysterieus misschien zelfs – maar